

„Fram, fram! Kristmænd,
Korsmænd, Kongsmænd!“

St. Olaf.

„Ret og Sandhed.“

Katholsk Tidende.

Dette blad udkommer hver søndag og betales med 1 krone pr. kvartal (porto iberegnet). Abonnement modtages i Norge, Sverige, Danmark og Tyskland paa alle postkontorer, men for Kristianias og for andre end forannævnte landes vedkommende i St. Olavs Trykkeri, Akersveien nr. 4. Kristiania. — Bekjendtgjørelser betales med 10 øre pr. petitlinie.

Politisk oversigt.

Kristenhedens overhoved har udstedt en rundskrivelse til alle verdens katolikker, i hvilken han lægger dem deres pligter paa hjerte som medlemmer af kirken, staten og familien. Til fasten skal den blive meddelt efter ordlyden. — Keiserinde Friedrich havde ansøgt om audiens hos paven; men da saa efterretningen om keiserinde Augustas død kom, og hun maatte reise ilsomt hjem, blev der intet af audiensen.

Hs. maj. kongen har af Tyskland, England og De forenede stater faaet det æreshverv at udnævne en overdommer paa Samoa, hvis ikke de tre magter skulde kunne enes om et valg; ligeledes vil han i lignende tilfælde faa andel i at vælge formanden for hovedstaden Apias kommunalraad.

Nyvalgene til det danske folkething er gaaede for sig. Stillingen var hidtil følgende: 74 venstremænd og 27 ministerielle, hvoriblandt krigs-, marine- og kultusministeren. Venstre var delt i 35 under Boisen, 27 under Hørup og 10 under Berg. Til valget itirsdays var 359,685 stemmeberettigede. Af Kjøbenhavns 9 kredse valgtes 5 høire, 2 venstre og 2 socialister. Nu tæller Boisen og Hørups parti 57, ministeriets 23, Bergs 17, socialdemokraternes 3 medlemmer.

Den **preussiske** landdags to kamre aabnedes med en trontale, i hvilken desværre hverken sagen med de tilbageholdte 16 mill. mark prestelønninger nævntes, ikke heller noget andet fra kirkens og skolens omraade.

Den **tyske** rigsdag har kasseret den national-liberale dr. Webskys valg til deputeret, fordi der var anvendt utilladeligt valgtryk. Centrum gik i spidsen for at faa valget erklæret ugyldigt. — I rigsdagen foregik forrige lørdag vigtige ting: de tre tidligere omtalte centrumsforslag var til sidste behandling. Først vedtoges det, at katolske theologi-studerende uden særlig ansøgning faar udsættelse med vernepligten til 1ste april i sit 7de militæraar. Er de til den tid viede til subdiakoner, bliver de uden videre overflyttede til reserven og fritagne for øvelser. Derefter vedtoges ophævelsen af den kulturkampslov, som tillod øvrigheden at udvise ogsaa tyske, katolske prester af landet. Derimod forkastedes forslaget om at tilstede alle trosamfund uhindret missionsvirksomhed i de tyske Østafrika-besiddelser; men tillige forkastedes hofprædikant

Stöckers forslag om, at regjeringen skulde muligst sørge for, at ikke missionærer af forskjellig trosbekjendelse kom til at arbejde i ett og samme distrikt. Siden er regjeringsforslaget til en lov mod socialisterne bleven vedtaget og vel at merke ikke, som navnlig centrum ønskede, paa en begrænset tid; dog blev paragrafen om, at øvrigheden kan udvise socialister, blot fordi de er socialister, strøgen. — Centrum har mistet en af sine mest fremragende førere, friherre von Frankenstein. Paven sendte ham sin velsignelse, inden han døde. — Bismarcks støtte, de politiske partier, som under navn af kartelpartiet havde sluttet sig sammen paa et fælles grundlag, falder saa smaat i stykker og vil efter de nye valg den 20de februar fremmøde i betydelig svækket skikkelse.

Da forhandlingerne mellem de slaviske og tyske **bohmere**, som paa regjeringens foranstaltning er holdte i Wien og isøndags endte, har bedret udsigterne til en overenskomst mellem de to partier, saa møder tyskerne nu igjen paa landdagen. Denne traadte sammen itorsdags.

Imod den **russiske** keiser og stat er der opdaget nye sammensvergelses navnlig iblandt officerer, embedsmænd og studenter. Det er ikke hyggeligt at være czar nutildags. — Regjeringen har udarbejdet forslag til en nærmere forbindelse med Finland, idet penge-, told-, post- og jernbanevæsen skulde blive fælles.

Om **franske** forhold bringer „Mrgbl.“ af 18de ds. efter det protestantiske „Standard“ følgende meddelelse, idet der opstilles spørgsmaalet: Hvad er det, som sperrer veien for en samvirken mellem de forskjellige politiske partiers moderate mænd?: „Det er ganske vist sandt, at det nuværende ministerium ikke har forkyndt nogen hensigt om at sætte nye forfølgelser igang mod kirken. Men hertil kan der med rette svares, at deres republikanske forgjængere ikke har ladet dem beholde noget spillerum for sin energi paa dette felt, idet alt, der paa nogen maade kunde gøres isaa henseende, allerede er sat i verk — naar undtages konfiskation af det hele. De konservative venter nu maaske paa at se, om det er regjeringens hensigt at ophæve en del af de anordninger, som er dem saa meget imod. Hvis Tirard og hans kolleger skulde være tilbøielige til noget saadant, skulde man synes, at de havde en anledning dertil lagt lige tilrette for sig, paa

grund af den almindelige misforståelse, der baade føles og udtales, selv af de urokkeligste republikanere, hvis vedhængen ved republikken er hævet over enhver mistanke, nemlig over de barmhjertige søstres udvisning fra hospitaler og fra alle den slags institutioner, enten under statens eller kommunal bestyrelse. Der lyder høilydte klager over baade utilstrækkeligheden og udgifterne ved det nye system. Hvor de barmhjertige søstre var tilfreds med kun nogle faa hundrede francs for sin tjeneste, kræver nu deres efterfølgere tusender; og lægerne, som i Frankrige som regel er alt andet end venligsindede overfor kirken, er nu begyndt at opdage, at deres patienter lider under forandringen fra en uinteresseret og i virkeligheden gratis givet pleie til leiede opvarteres og sygevogteres betalte og mangengang overmaade graadige og begjærlige behandling. Vi nærer ikke mindste tvil om, at regjeringen vilde være kun altfor glad ved at vende tilbage til det gamle, billigere og langt mere effektive system. Men spørgsmaalet er, har de mod til at gjøre dette? De ved meget vel, at det blotte forslag om en saadan ting vilde opflamme de yderste republikanere til fuldkomment raseri — thi disse ekstravagante politikere vil langt heller se de syge lide under læg-sygevogternes behandling, end at de skulde høste nytten af at hjælpes af personer, som tilhørte geistligheden. Sandsynligvis vil vel ministeriet søge at undgaa dette tornefulde spørgsmaal og sammentrænge sin opmærksomhed mere paa økonomiske og fiskale sager.“ Inden de barmhjertige søstre blev udjagede af Paris, kostede hospitalerne kommunen 7—8 mill. francs om aaret, nu derimod 18 mill.

Engelske bjergarbeidere agter at indgive til underhuset lovforslag til indførelse af 8 timers normal-arbejdsdag.

Det nye **portugisiske** ministerium er dannet med Serpa Pimentel som første- og Ribeiro som udenrigsminister. Det har ikke flertallet i kamret for sig; men man vover dog ikke at prøve en opløsning af dette, da de nye valg sandsynligvis vilde styrke den iforveien voksende stemning for en republik. Der hersker rundt om megen ophidselse mod England, som i det mindste burde ladet deres mellemværende komme for en voldgiftsret, saaledes som den internationale kongotraktat foreskriver.

Dannelsen af et nyt **spansk** ministerium var bleven overdragen kammerformanden Martinez; men hans bestræbelser viste sig frugtesløse. Man vendte da tilbage til den afgaaede førsteminister Sagasta, og denne er det lykkedes at danne et nyt kabinet. Hvorlænge det holder, bliver imidlertid høist usikkert. — Kamrene er opløste og skal træde sammen igjen den 19de april efter nye valg. — I landet er megen sympathi for Portugal contra England.

I **Italien** pønser regjeringen paa at lave en ny lov, i kraft af hvilken Exequatur (Anerkjendelse af biskoperne) og Placetum regium (Godkjendelse af pavelege og biskopelige dekretter) ikke blot som hidtil skal kunne negtes, men ogsaa tilbagekaldes. — Prins Amadeo, hertug af Aosta, kong Umberto's broder, konge af Spanien fra 1870—73, er død som følge af influenza, 44 aar gammel. Han var altid en brav katolik.

Samoa-øerne er erklærede for neutrale og uafhængige.

Brasilien har meddelt Rom kirkens adskillelse fra staten, men at staten dog ønsker at bevare det bedste forhold til den apostoliske stol. Presterne har altsaa ikke længer at føre registre over fødsler, dødsfald og egteskaber.

Gudstjenesten i st. Olafs kirke i Kristiania.

Søndag den 26de januar: kl. 7 stille messe. — Kl. 8 stille messe med homili. — Kl. 10 højmesse med prædiken. — Kl. 5 andagt med katekese.

Ugekalender.

Søndag den 26de, 3dje søndag efter helligtrekonger (Epist.: Rom. 12, 16—21; evang.: Matth. 8, 1—13). Polykarp, biskop af Smyrna og martyr, † 166. — Mandag. Vitalianus, pave, † 672. — Tirsdag. Johannes Krysostomus, erkebisp af Konstantinopel og kirkelærer, † 407. — Onsdag. Frans af Sales, biskop af Genf, ordensstifter og kirkelærer, † 1622. — Torsdag. Felix IV, pave, † 530. — Fredag. Peter Nolascus, ordensstifter, † 1256. — Lørdag den 1ste februar. Ignatius, biskop af Antiokia og martyr, † 107.

Søndag den 2den. Septuagesima.

Helligtrekonger.

(Sluttet.)

Juletiden ender med indeværende uge; vi iler derfor med at bringe julebarnet vore egne, personlige gaver, i lighed med, hvad Han har skjænket os, og det saa meget mere, som det jo alt igrunnen tilhører Ham, da Han selv gav os det gode, vi er, har og virker.

Lad os da altsaa bringe Jesus *guld*. I lighed med hvad vi gjorde ved Ham, kan vi betragte det som symbol paa vor kongelige værdighed. Det er den, vi mindes om af st. Petrus, som benævner de kristne kongelige prester. Det er ogsaa, hvad st. Paulus antyder, naar han i kraft af, at vi er Guds børn, kalder os Guds arvinger og Kristi medarvinger (Rom. 8, 17) — hans, som er kongernes konge og herrernes herre, og hvis rige omfatter himmel og jord og underverdenen. Men de 24 ældste i aabenbaringen giver os eksemplet paa, hvordan vi skal føre os som konger: imedens vi hersker over jorden og alt, hvad der er paa den — ifølge den fuldmagt, Gud engang (I Mos. 1, 28) gav vor slegt; imedens vi gjør, hvad Gud (4, 7) sagde til Kain, at han skulde gjøre med synden, der søgte at overvælde ham: „Du skal herske over den;“ imedens vi udøver det herredømme over vort eget jeg, som ordsprogsbogen (16, 32) priser: „Den, som hersker over sin aand, er bedre end den, der indtager en stad“ — saa kaster vi os ned for Ham, hvis trone krybben er, og lægger vore kroner ned for den, sigende: „Værdig er Du, Herre, at annamme ære og pris og kraft (Aab. 4, 10).“

Guldet betyder endvidere kjærlighed. Og det er jo saa, at vi bør efterkomme Guds opfordring: „Mit barn, giv mig dit hjerte (Ords. 23, 26)!“ Thi er det naturligt for mennesket at elske, hvad der er godt og skjønt, da vilde det være unaturligt, ikke at tilvende den uendelig fuldkomne sin varmeste og stærkeste kjærlighed, ja forsaavidt sin hele kjærlighed, som man ikke tør nære nogensomhelst anden, ved hvilken der gjøres skaar i den, som tilkommer Gud. Er det mennesket naturligt at vente taknemmelighed for det gode, man gjør andre, saa vilde det være unaturligt ikke at bringe Jesus vor fyldigste, taknemmelige kjærlighed til offer. Men her husker vi saa paa st. Johannes's ord (I. 3, 18): „Lad os ikke elske blot med ord eller tunge, men i gjerning og sandhed.“ Denne formaning indskjærper ogsaa Kristus selv jo udtrykkelig (Joh. 14, 21); og hans yndlingsdiscipel belærer os i samklang med Ham om, at „dette er kjærlighed til Gud, at vi holder hans bud (I. 5, 3).“

I sin egenskab af medlem af det kristelige prestedømme har enhver iblandt os at opfylde presters hverv, nemlig bede og ofre, og her har vi vor frembærelse af *røgelse* og af *myrra*.

„Dirigatur, Domine, oratio mea sicut incensum in conspectu tuo;“ saaledes beder med salmens ord (Ps. 140, 2) presten, imedens han under messen svinger røgelsekarret over alteret — „Lad min bøn, o Gud, stige som røgelse op for dit aasyn!“ Det er hint billede, som vi ogsaa møder i st. Johannes's aabenbaring (5, 8), hvor der fortælles, at de 24 ældste havde „guld-skaaler fyldte med røgelse, som er de helliges — o: de kristnes — bønner.“ Ingen tør lade nogen dag gaa hen uden at efterkomme apostelens ord: „Lad os træde frem med frimodighed for naadens trone, paa det vi kan faa barmhjertighed og finde naade til betimelig hjælp (Hebr. 4, 16);“ hver dag har vi jo naade behov, hver dag maa vi derfor opsende bøn. Hertil kunde indvendes: Vi har naade behov hvert øieblik, altsaa burde vi bede i ethvert øieblik. Saa svarer jeg: Ja, du har ret; det sømmer sig at bede i hvert øieblik, og det kan vi gjøre — nemlig ved at hellige al vor gjøren og laden med den gode mening. Men over bedebønnen tør vi ikke forsømme det, som er hovedsagen, og som i evigheden vil udgjøre vor beskjæftigelse: takke- og lovprisningsbøn. Haand i hånd med vort bønoffer vil vi saa lade gaa de øvrige — tidt svære og bitre ofre, som evangeliet kræver af os, ved hvilke vi, for Guds skyld, om saa skal være, løsriver vort sind selv fra det, som er os mest dyrebart, i haab om hundredfoldig gjengjældelse.

Den apostoliske lære efter bibelen.

af pastor Jacquemet.

(Fortsat.)

VII. Kirkens ufeilbarhed.

Mange negter ikke, at den katholske kirke er moderkirken, den eneste kirke, som Kristus selv har indstiftet; men man siger, at denne Jesu Kristi kirke senere har taget feil, og at Luther og flere andre er komne for at forbedre den.

Katholikerne paastaar tvertimod, at Jesu Kristi kirke aldrig har taget feil angaaende tros- og sædelæren og aldrig skal tage feil, fordi de ved, at naar Jesus Kristus har lovet det, maa Han holde sit løfte, og som Gud er Han mægtig nok dertil.

At kirken besad denne ufeilbarhed i læren i den apostoliske tid, vil ingen kristen kunne negte. Ingen vil heller paastaa, at Kristus har indstiftet sin kirke blot for dem, som levede paa hin tid; thi Han har indstiftet den for alle folk indtil verdens ende, ligesom Han har udgydt sit blod for os alle. Kirkens ufeilbarhed ophørte da ikke efter apostlernes død. Vor frelser siger nemlig til apostlerne: „Gaa hen og lær alle folk . . . , og se, jeg er med eder alle dage indtil verdens ende (Matth. 28, 19—20).“ Apostlerne skulde da have efterfølgere indtil verdens ende, og disse har selvfølgelig ligesom apostlerne Jesu Kristi bistand for ikke at tage feil i læren: „Se, jeg er med eder alle dage indtil verdens ende.“

Han forjætter dem ogsaa den Helligaand: „Jeg vil bede Faderen, og Han skal give eder en anden talsmand, og Han skal blive hos eder evindeligt; den sandheds aand, . . . Han skal lære eder alle ting, som jeg har sagt eder (Joh. 14, 16, 26).“ „Naar Han, den sandheds aand, kommer, skal Han veilede eder til al sandhed (Joh. 16, 13).“

Vor frelser sagde ogsaa til Petrus: „Du er Petrus, og paa denne klippe vil jeg bygge min kirke, og helvedes porte skal ikke overvælde den (Matth. 16, 18).“ Kristus giver derved kirken den høitidelige forjættelse, at den ingensinde skal falde i vildfarelse; thi faldt den i vildfarelse, vilde helvedes porte derved faaet overhaand over den, og Herrens udtrykkelige ord og løfte vilde følges ikke være gaaet i opfyldelse. Vorherre maatte da selv have taget feil — noget, som er umuligt.

Vi læser endvidere: „Herren sagde til Petrus: Simon! Simon! Se, Satan begjærede eder for at sigte eder som hvede; men jeg bad for dig, at din tro ikke skal aflade (Luk. 22, 31—32).“ Havde Petrus eller hans efterfølgere taget feil i troslæren, da maatte man sige, at Frelserens bøn ikke blev bønhørt, og vi ved dog, at hans fader negter Ham intet.

Dersom Jesu Kristi kirke havde faret vild, maatte ogsaa apostelen Paulus have taget feil, da han skrev: „Den levende Guds kirke er sandhedens pille og grundvold (I. Tim. 3, 15).“ Desuden kan man ikke blive salig ved at læse en bibel og tolke den efter eget behag, derefter tro, hvad man finder for godt, og gjøre, hvad der behager en. Men Guds udtrykkelige vilje er, at

vi skal tro alt, hvad Jesu Kristi kirke lærer, og indrette vort levnet efter samme. Vorherre siger nemlig til sine apostler: „Gaa derfor hen og lær alle folk . . . at holde alt det, jeg har befalet eder (Matth. 28, 19). Dersom nogen ikke vil modtage eder og ikke hører eders ord, da gaa ud af det hus eller den stad og afryst støvet af eders fødder. Sandelig siger jeg eder! det skal gaa Sodoma og Gomorra taaleligere paa dommens dag end denne stad (Matth. 10, 14—15). Den, som ikke hører kirken, han være for eder som en hedning og tolder (offentlig synder) (Matth. 18, 17). Den, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men den, som ikke tror, skal blive fordømt (Mark. 16, 16). Troen kommer derved, at man hører (Rom 10, 17). Den, som hører eder, hører mig, og den, som foragter eder, foragter mig; men den, som foragter mig, foragter den, som har udsendt mig (Luk. 10, 16).“ Det er umuligt, at vor himmelske fader kunde paalægge os at tro, hvad kirken lærer, og at adlyde den, naar det forholdt sig saa, at den kunde tage fejl.

Desuden, havde kirken engang faret vild, saa kunde den ogsaa flere gange tage fejl, og tilslut vilde man ikke vide, hvad man skulde tro.

Man kan ikke paastaa, at bibelen altid skulde være en tilforladelig veileder. Thi bibelen kan nemlig ogsaa forfalskes, og man kan tolke den, som man vil, naar man ingen ufeilbar veileder har. Bibelen trænger som enhver anden lovbog nogen for at tolke den, og det kan ikke være hvilkensomhelst prædikant; thi denne kan ogsaa tage fejl. Men det maa være Jesu Kristi kirke, det maa være apostlernes efterfølgere, Kristi sendebud, nemlig de katholske biskoper og deres medhjælpere i samfund med kirkens synlige overhoved.

„Gud satte nogle til apostler, nogle til profeter, nogle til evangelister, nogle til hyrder og lærere, til de helliges fuldkomne uddannelse, at vi alle maa naa til troens enhed . . . forat vi ikke mere skal være børn og lade os omtumle som bølger og omdrive af ethvert lærdoms-veir, ved menneskenes spil, ved træskhed, til forførelsens kunstgreb (Ef. 4, 11—14).“

Vi ser da, at den hl. skrift saavel som fornuften tydelig beviser, at den katholske kirke, indstiftet af Jesus Kristus, ikke kan tage og aldrig har taget fejl i alt det, som angaar tros- og sædelæren.

Til den, som endnu vil lukke øinene for disse klare beviser og fremdeles paastaar, at moderkirken (den katholske kirke) dog har taget fejl, og at Luther, Calvin, Zwingli, Henrik den 8de o. fl. er komne for at forbedre den, vil jeg kun sige: Bevis, at man har troet anderledes i det første aarhundrede, end katolikkerne nu tror. Naar Jesus Kristus, vor frelser, har indstiftet en kirke, maa denne hans gerning være urokkelig; naar Han har lovet at beskytte sit verk, er Han mægtig nok dertil, Han behøver ingen reformator eller kirkeforbedrer. Forresten, om disse „reformatorer“ havde været sendte af Gud, da maatte de alle have prædiket den samme, men ikke alle en forskjellig lære. Alverden ved, at Luther ikke prædikede den samme lære som Calvin, denne ikke den samme som de andre o. s. v. Kort sagt, alle sekter i protestantismen prædiker en

forskjellig lære, og den ene modsiger den anden. Det er umuligt, at sandhedens Gud kan modsige sig selv ved at lære én ting til den ene og det modsatte til den anden.

Apostlerne har med undergerninger bevist, at de var sendte af Gud. Hvilke vidundere har mon disse reformatorer gjort? Man siger, at det jo er et vidunder, at reformationen har udbredt sig saa hurtig. Dertil svarer vi: det er slet ikke vidunderligt, at Kristian II., Fredrik I. og Kristian III., konger over Danmark og Norge, tilskyndte af sin begjærlighed efter kirkegodset, med magtbud har opnaaet at indføre lutheranismen i sine kongeriger, og historien beretter, at det ikke gik for sig uden blodsudgydelse og ikke uden at lade de katholske biskoper og præster fængsle og bortjage. Og dog har nordmændene i grunden været katholske i lang tid, efterat den lutherske lære var dem paatvungen som statsreligion. Man ved, at Gustav Vasa ikke veg tilbage for nogen voldsgjerning, naar det gjaldt at indføre den nye lære i Sverige. I alle de lande, hvor man ikke kunde indføre reformationen med magt, er folkene forblevne tro mod den katholske kirke, og i de senere aar, da man har større religionsfrihed, ser man folk vende tilbage til moderkirken, den katholske kirke, og protestantismen hændø lidt efter lidt.

(Fortsattes).

St. Josef og pastor Schepelern.

„Luth. ugeskr.“ bringer i sit nr. for 18de ds. følgende redegjørelse:

Fra udgiveren af „St. Olaf“ har „Luthersk ugeskrift“s udgiver modtaget en redegjørelse i anledning af, at vor danske korrespondent (s. 5 d. a.) havde udtalt, at pastor Schepelern havde „fuldkommen godtgjort sin ret til at tale om Josefs syndefri undfangelse som en from mening, der i romerkirken snart kan ventes ophøiet til dogme, og at han saaledes kunde synes at være berettiget til at faa de 1,000 kr. udbetalte af „St. Olaf“.

I den anledning gjør „St. Olaf“ opmærksom paa, at det er en misforstaaelse, naar pastor S. henviser til skrifter som redemptoristen I Bouvy's skrift: „Det 19de aarhundredes stjerne. Den hellige Josef“, og til biskop Laurent's „Hagiologiske Predigten“. Vistnok heder det bl. a. i sidste skrift (s. 43): „Den hellige Josefs renselse i moders liv bliver med fuld ret antaget af hellige fædre, er af sig selv indlysende for alle fromme, ja forstaar sig af sig selv“, og s. 37, at Josefs „glorværdige opstandelse og himmelfart er en i kirken meget udbredt tro, hvorved ogsaa den kjendsgjerning forklæres, at der blandt de kirkelige relikvieskatte intetsteds findes ben af den hellige Josef, men kun stykker af hans klædning og (i Perugia) den hellige brudering, som han gav sin egtfælle“.

Men overfor pastor S.'s citater gjør „St. Olaf“ gjældende, at romerkirken skjælnes mellem „ubesmittet undfangelse“ og „helligelse i moders liv“. „Hvad skulde hr. Schepelern bevise? Han skulde bevise, at det er en from mening i den katholske kirke, at st. Josef er ubesmittet undfangen. — — — Hvad har hr. Schepelern bevist? Han har bevist, at det er en from mening i den katholske kirke, at st. Josef er helliget i moders liv. Saa mener han, at dette bevis vil være fyldestgørende i alt fald for protestantiske læsere. Men selv for en protestant turde det dog være indlysende, at helliget i moders liv er noget helt andet end hellig undfangen. Den, der bliver helliget, er jo nemlig allerede til, hvorimod den, som undfanges, endnu ikke er til. Den ubesmittet undfangne er bevaret fra arvesynd; den i moders liv helligede derimod er befriet fra den.“

Pastor Schepelern har altsaa ikke været opmærksom paa den subtile distinktion mellem den helligelse, der antages at være skeet i selve undfangelsesmomentet (vorfrues), og den helligelse, der an-

tages at være skeet i tiden mellem undfangelses- og fødselsmomentet (saaledes, efter hvad der „almindelig antages“, med Johannes den døber, og efter hvad „en del theologer“ antager, med profeten Jeremias, og efter hvad „ganske enkelte theologer“ mener, med st. Josef).

Men om end pastor Schepelern af denne grund gaar glip af de udlovede 1,000 kr., saa tviler vi høilig paa, at „St. Olaf“ kan formaa den foreslaaede voldgiftsret til paa disse præmisser at være med det paa at stemple ham „som en upaalidelig person og ussel bagvasker, der i had mod den katholske kirke frækt vover at putte sine stakkars godtroende tros(?)-fæller blaar i øinene“.

Udg.

I den omtalte redegjørelse, som vi tilstillede redaktionen for „Luth. ugeskr.“, skrev vi bl. a.: „Skulde De virkelig mene, at Schepelern har bevist sin paastand, saa er vi rede til at udbetale Dem selv de 1,000 kr., saafremt den voldgiftsret, vi tilbød ham, inden 2 maaneder fra dato erklærer, at han virkelig har bevist sin these.“

Var sagen saa klar, som Schepelern og „Luth. ugeskr.“s korrespondent („Luth. ugeskr.“ 1/2 1890 „Korrespondance fra Danmark“) synes, da kunde jo d'herrer eller redaktionen tage imod vor udfordring; har de tid til at udslynge beskyldninger, burde de vel og have tid til at bevise dem. Men de drager sig viselig undaf. „Luth. ugeskr.“ tier, som læserne ser, bomstille med tilbudet, vi har gjort den, og slutter kun sin redegjørelse spagfærdig med at „tvile høilig paa, at „St. Olaf“ kan formaa den foreslaaede voldgiftsret til paa de fremsatte præmisser at være med det paa at stemple Schepelern som en upaalidelig person“ o. s. v. Det har vi heller aldrig sagt, at voldgiftsretten skulde gjøre — det kunde vi jo besørge selv. Den skulde kun afgjøre, at pastor S's paastand er urigtig. Hvorfor fordreier da „Luth. ugeskr.“ nu sagen?

Naar saa forresten redaktionen finder distinktionen „subtil“ 1) imellem undfangelsesøjeblikket og de ni maaneder fra undfangelsen til fødselen, 2) imellem at bevares imod at faa arvesynd og at blive befriet fra den — ja da maa man unegtelig faa al respekt for ugebladets subtilitet.

Os er det imidlertid i mangel af bedre nok, at „Luth. ugeskr.“ giver os ret ved at sige: „Pastor Schepelern har altsaa ikke været opmærksom paa den subtile distinktion... Om end pastor Schepelern af denne grund gaar glip af de udlovede 1,000 kr....“

Et suk

stiger „Ved aarsskiftet 1889—90“ op fra „Luthersk ugeskrift“s barm den 18de ds. Og sukket giver smerten over, at Norge mister de sidste rester af den gamle katholske, latinske kirkesang, luft.

Ved sidste bispeordination hørte man en almindelig beklagelse over, at det var sidste gang, den ærværdige latinske kirkesang skulde lyde ved ordinationer. Vi har i vor liturgi saa faa rester tilbage af den oldkirkelige fællesarv, at det gjør et vemodigt indtryk, hver gang man ser borttaget, hvad der endnu er levnet. Om end ikke menigmand forstaa indholdet af den latinske sang, saa har han ligefuldt følelsen af det ærværdige, høitidelige, halvt mysteriøse ved den. I det religiøse er ikke alt afgjort ved forstaaelsen. Man ser jo meget klarere gennem de farveløse vindusruder end gennem de malede. Men hvilket langt mere ærværdigt

og stemningsfuldt indtryk gjør det ikke, naar lyset i kirkens kor falder ind dæmpet og brudt gennem glasmalerier end gennem det vandklare glas. I Lindemanns udgave af ordinationsritualet har man jo ogsaa oversættelsen staaende ved siden af den latinske tekst. Det synes at være i god samklang med den vidtstrakte anvendelse, som den nye liturgi gjør af det frie valg mellem forskellige former, om kirkestyrelsen tilbød ordinator valget mellem den latinske og den norske sang ved ordinationshandlingen.

Vi har her en retfærdiggjørelse overfor de angreb, saa mange overfladiske personer har rettet imod vor kirkesang, navnlig fordi folket ikke forstaa ordene. Og vi skal ved leiligheden oplyse om, at de katholske latinske, liturgiske sang- og læsestykker alle kan faaes i udgaver med hosføjet oversættelse.

Stat mod kirke.

„Intelligens(?)—sedlerne“ for 20de ds. bringer under denne overskrift en artikel, som omhandler den italienske regjerings felttog mod den katholske kirke og specielt dens plan at overtage bestyrelsen af de fromme stiftelser i landet. Sedlerne regner sig rigtignok til de kristne blade; men blot vantroens kamp føres mod den katholske kristendom, saa antager sedlerne „Verdens gang“s sømmelige stil og fryder sig over vantroens kamp og fremgang. Hvor kristeligt! hvor evangelisk! „Intelligens“—sedler mere værdigt forekommer det os at underskrive stiftsprovst Koføed-Hansens ord: „Protestantismen er ingenlunde kristendommens hovedfæstning. Det er catholicismen, og derfor skal den respekteres.“ (Hvor er menigheden? pg. 73.) Thi er først hovedfæstningen svækket eller — hvad der forøvrigt i dette tilfælde er umuligt — bragt til fald, da er bifæstningerne af liden værd; og derfor turde det være af interesse for selve lutheranismen at give catholicismen haandsrækning i kampen mod vantroen.

Hvad nu angaar de paagjældende fromme stiftelser, da trænger de saa langt fra til en forbedret bestyrelse. Siden første halvdel af tredserne er jo, som før meddelt, stiftelsernes kapital vokset med 46 pct. og de aarlige indtægter med 60. Dette beretter selve den af regjeringen nedsatte undersøgelseskommissions meddeler Constantini som en kjendsgjerning. Hvorledes det derimod vil gaa, naar det gaar over paa statens haand, kan man slutte af, hvorledes det er gaaet med det konfiskerede eller konverterede kirkegods. Derom skrev det ministerielle „Riforma“, Crispis livblad, i 1886: „Vi er komne ud i en ligesaa vanvittig som for staten fordærlig bortødslen af disse godser... De 500 millioner, som salget af godserne indbragte, er gaaede op i røg, ikke blot hvad renten angaar, der til dato maatte have bragt summen op til 1120 mill.“ I virkeligheden indbragte kirkegodserne i 1869, altsaa før inddragelsen, 23 mill. i rente og i 1885 kun 2,813,193 frcs. Paa kirkefiendernes maade at forvalte fromme stiftelser har vi et slaaende eksempel i det romerske store hospital „Santo Spirito“. Direktøren, cavaliere Silvestrelli, indberettede den 20/7 1885 til hospitalskommissionen: „Jeg kan kun give Dem et meget sørgeligt billede af hospitalets tilstand. Forskjellige aarsager af forskjellig natur har bidraget til, at fondet, der tidligere [under Pius IX.] gav 1,113,678 francs aarlig rente, nu bare

indbringer 64,013.“ Hvilke aarsagerne og deres natur er, tier beretninger viselig om. I disse dage meddeler aviserne et andet lovende eksempel. Det er den romerske fattigkommissions sekretær Baldachini, som under paaskud af at have uddelt pengene til de fattige har besveget kassen og dermed de fattige for 200,000 francs. Saa var det dog nok bedre at lade velgjørenhedsverkerne forblive under den styrelse, de tidligere stod under og trivedes vel under. Med hensyn til anken over, at de fromme stiftelser er under geistliges ledelse, kan vi oplyse, at Constantini erklærer det for overdriivelse, og at af 8127 stiftelser staar blot 560 fuldstændig, 485 delvis under saadan ledelse.

De intelligente sedler fortæller, at „Vatikanet sætter himmel og jord i bevægelse for ikke at slippe den betydelige indflydelse, som det kan udøve gennem denne kontrol, ud af hænderne.“ Imidlertid, det er slet ikke blot „Vatikanet“, som har lidet tilovers for regeringens nye lovforslag. Den nævnte undersøgelseskommission rettede forespørgsel hos provinsialkomiteerne. Disse er 18; men kun 2 — nemlig Florens og Askoli — udtalte sig for forslaget; samtlige andre var imod det. I 2det kammer blev det nok antaget, men havde dog 98 stemmer imod sig, og det skjønt der ingen gode katolikere sidder i kamret, og skjønt Crispi, respektive logens formand, havde ladet en rundskrivelse udgaa til samtlige deputerede om ikke at reise modstand mod forslaget. Den liberale Cavour-klubben har offentlig udtalt sin misnøje i den personlige friheds navn, og undersøgelseskommissionen erklærede rent ud: „Overalt, hvor man underkastede velgjørenhedsstiftelserne statslove, opnaaede man kun sørgelige virkninger.“

236 biskoper har udstedt en samlet protest imod lovforslaget, der betegnes som en „krænkelse af religion, retfærdighed og frihed“.

Det konstantinopolitanske ministerielle blad „Turquie“ finder da ogsaa den rette grund til Crispis omsorg for velgjørenheden, naar det siger: „Det vil blive en indtægtskilde udenfor budgettet, som vil muliggjøre finansministeren at dække sin ubalance.“

Endnu skal vi tilføie, hvad „Lux. Wort“ for 16de ds. siger til blade af „Intell.-sedlerne“s farve: „For blade af protestantisk farve er der en særlig grund til at være tilfreds med det moderne Italiens handlinger. Som bekjendt understøtter den italienske regering af bedste evne den protestantiske propaganda paa halvøen, nemlig af had mod Vatikanet og af hensyn mod Preussen, protestantismens stormagt i Europa. Det er i alles erindring, hvorledes kong Umberto forrige aar gav store summer til protestantiske formaal, hvorledes han gav den protestantiske diakonisseanstalt i Florens korporationsret, umiddelbart inden salesianerinderne blev fordrevne fra Palermo, kapucinerinderne og søstrene af den evige tilbedelse fra Rom.“

Korrekt.

Biskop Fava af Grenoble og sognepresten af Pontoise har negtet at begrave to frimurere kirkelig, og den liberale presse er fnysende; den fordrer de to geistlige straffede. Frimureren og atheisten Arthur

Rauc skriver i den anledning i „Matin“: „Jeg synes, biskopen er i sin ret. Forlanger man kirkens bistand og bøn, da maa man ogsaa bekvemme sig til at respektere dens bud og antage dens betingelser . . . Idet biskopen handlede, som han gjorde, udøvede han, hvad der fuldstændig tilkom ham; thi den romerske kirke har høitidelig lyst frimurerordenen i ban . . . Efterat paven har talt, maa katolikerne adlyde ham. Jesaiternes løsen: Sint ut sunt, aut non sint, maa udvides til hele kirken.“

Atheisten Henri Rochefort udtaler sig tilsvarende angaaende afvisningen i Pontoise.

Af et herværende methodistblad

kom os tilfældigvis et stykke af nr. 36 ihænde. Bladet producerer følgende:

I Rom skal der gives 30 kardinaler, 35 biskoper, 1469 prester, 2382 munke og 2215 nonner, og alligevel er der i Rom ikke mindre end 190,000 personer, som hverken kan læse eller skrive. Naar saaledes er tilfældet i et samfund, hvor en saa stor procent af befolkningen er prester og kirketjenere, ligger det jo klart i dagen, at den romersk-katholske kirke spørger lidet efter sine medlemmers uddannelse. Og det har jo til alle tider og overalt været i dette samfunds interesse at holde folket i stor uvidenhed, forat prestevaldet i hele sin udstrækning kunde bibeholdes. Almindelig folkeoplysning og dannelse er et vaaben mod den katholske kirkes megen vildfarelse.

Om der i Rom, hvis indbyggeres samlede antal beløber sig til ca. 305,000, børn medregnede, skulde være 190,000 personer, som ikke kan læse og skrive, da vilde det være et sørgeligt vidnesbyrd — ikke imod den katholske kirke, men imod den italienske kirkefiendtlige stat, i hvis hænder hele folkeundervisningen har ligget siden 1870, da den beslaglagde Rom og udelukkede kirken fra meddelelse af og opsyn med folkeundervisningen.

Det andet, at kirken holder folk i uvidenhed af selviske grunde, er den gamle, opkogte snak. I „St. Olaf“ fra 1889 kan man i nr. 8 pg. 63 læse en protestantisk dom om de katholske skoler i Afrika, i nr. 35 pg. 281 en lignende om vore skoler i Amerika, i nr. 36 pg. 287, et officielt, protestantisk vidnesbyrd om kundskabernes niveau i Skotland. Disse beretninger siger det modsatte af „Kristelig tidende“. Hvor uhyre meget der i Frankrige, Belgien og Holland gjøres for at oprette kirkelige skoler for folket og bringe dem paa et alle fornuftige fordringer tilfredsstillende trin, og af paven personlig gjøres i samme retning i Rom, er alverden bekjendt, som følger med, hvad der i udlandet sker.

Hvormeget kirkens mænd, de katholske geistlige, har præsteret paa ikke-theologiske videnskabers omraade i aarhundredernes løb, kan man læse i vort nr. 20—25 i artikelen „Kundskab er magt.“

Og hvad skrev den hl. fader ganske nylig med en gave paa 150,000 francs til det af kardinal Goossen stiftede filosofiske institut i Löwen: „Kirken anklages med urette for at sky videnskabernes lys og at udbrede uvidenheds mørke. Det er derfor nødvendigt, at katolikerne søger en ære i ikke at forsmaa den sande videns glans, men søge den. Langt fra at omstøde de hl. trossætninger vil denne viden

tværtimod yde dem en herlig tilvækst af lys, fordi tro og viden stammer fra én og samme Gud, da Han i lige grad er ophavsmand til aabenbaringen og aarsag til verdensaltet.“

Vidnesbyrd af fiendemund.

Den lutherske, tyske læge, den berømte Afrika-reisende Emin pascha, blev ved sin ankomst til Bagamoyo feiret af major Wiszmann og de øvrige europæere der. „Aftenp.“ for 18de ds. meddeler derom følgende efter „Köln. Volksztg.“:

„Emin pascha benyttede ved galataffet anledningen til at udtrykke for de tilstedeværende fem missionærer, deriblandt patres Girault, Schynse og Etienne, sin største beundring for den katholske mission i Østafrika, hvis stille, bramfrie og derfor saa frugtbare virksomhed i verden ikke var omgivet af den glans som en Stanleys foretagende.“

Rekruten

af
Hendrik Conscience.

(Fortsat.)

„Ja jeg mener, naar det er smukke drømme. Jeg har endnu aldrig været saa lykkelig som inat, mens jeg sov. Jeg vil ikke give bort min drøm for 20 kroner, og det er dog meget. Det er bare saa ærgerligt, Jan, at drømme ikke er sandhed.“

„Hvad for noget pent er det da, du har drømt?“

„Ja, du er nok med i spillet, du ogsaa, Jan, kan du skønne. Aa, det er saa rart saa. Nu skal du bare høre. Forpagterkonen, den snilde konen — Gud belønne hende derfor — havde fulgt mig ind i et værelse, hvor jeg skulde sove. Da jeg nu var alene, knælede jeg og bad til den allerseligste jomfru, hvis billede stod der paa det lille husalter. Jeg ved ikke, hvor længe jeg knælede; men da jeg stod op, gik det rundt for mig, og jeg tabte ligesom al sans og samling, saa syntes det idetmindste. Maanen var imidlertid gaaet op og lyste saa klart igjennem det lille vindu, at mit sovekammer var ganske oplyst og forekom mig saa ganske fremmed. Jeg lagde panden mod vindusruderne for at kjøle mit hoved noget og kastede mig derpaa halvt paaklædt paa sengen for at være tidlig paa benene den næste dag. Men jeg kunde dog ikke sove; for maanen skinne lige i øinene paa mig, og jeg blev altid plaget til at se paa manden med risknippet, som staar oppe i maanen. Om jeg da sovned ind, kan jeg ikke sige; men det maa jeg dog have gjort; thi hør nu, hvad der hændte mig. Pludselig fik maanen en mund og deilige, blaa øine og begyndte at blive rød som et æble og smilte mig saa venlig imøde, at jeg blev ganske greben deraf. Jeg har aldrig i mine leve-dage seet slig en skøn kvinde med saa smukke, yndige øine; hvis der var en saadan kvinde i verden, vilde menneskene vist knæle ned for hende; det tror jeg sikkert. Men hør nu videre! Lidt efter lidt fik maanen arme og ben og en lang kjøle med store, gyldne

blomster; paa dens hoved var en sølvkrone af syv blinkende stjerner. Og nu var det pludselig en kvinde, som bar et barn paa armen, skønnere end englene i himmelen. Tænk, Jan, det var den allerseligste jomfru i kammeret, som var bleven levende, og som med Kristus-barnet paa armen smilede og vinkede til mig. Men nu skal du høre. Hvorledes du kom ind i mit kammer, ved jeg ikke; men du sad paa en stol ved vinduet, og med dine blinde øine saa ogsaa du vor kjære frue; for vi faldt begge to paa knæ og opløftede vore hænder bag vindusruderne, som om vi paakaldte Guds moder. Da kommer hun pludselig sagte ned, altid nærmere og nærmere og lige gjennem vinduet ind i vort kammer. Hun sagde noget til Jesusbarnet, og saa berørte barnet dine øine med fingrene, og du, Jan, raabte af glæde: „Jeg ser, jeg ser!“ Jeg blev saa greben deraf, at jeg sprang op i søvne og faldt ud af sengen, og . . . det var ikke sandt. Jeg havde kun drømt. Maanen med manden i stod endnu der og skinnede ind i kammeret, og vorfrues billede stod endnu roligt paa det lille alter.

Er ikke det en lykkelig drøm?“

Hun taug og ventede paa svar. Ynglingen sagde efter en kort pause:

„Nei, Trien, hvor pent du kan fortælle. Mit hjerte bankede af glæde, medens du fortalte: jeg syntes skinnelig, jeg saa det, og da du sagde, at Vorherre rørte ved mine øine, følte jeg noget, som jeg ikke kan beskrive, og jeg saa vor kjære frue saa klart og tydelig. at jeg i sandet kunde tegne de gyldne blomster, som funkede paa hendes kjøle.“

„Hvad slags blomster saa du da, Jan?“

„Store roser.“

„Jeg ogsaa; det var da forunderligt!“

„Og liljer, som der ifjor var saadan mængde af i bryggerens have.“

„Og jeg saa ogsaa roser og liljer paa hendes kjøle. Men hvordan kan det være muligt? Min forstand staar stille.“

„Kjære Trien,“ sukkede Jan, „bedrag dig ikke selv med et falskt haab. Drømmen er ligesom strømmen, siger ordsproget. Det er kun en trøst, Gud sender os paa reisen.“

„Det er det samme!“ raabte pigen glad. „Jeg synes, at jeg fra inat af holder endda inderligere af Gudsmoderen end før, og naar vi kommer hjem, vil jeg bede skolemesterens Mariane om lidt sølvpapir, saa jeg kan faa sat slig en krone med sølvstjerner i paa billedet under lindetræet, og naar vi engang i livet faar anledning dertil, skal vi ogsaa skaffe billedet en kjøle med gyldne blomster paa. Lad os nu gaa fortere, før solen stiger høiere paa himlen. Se her, tag stokken; for fodstien bliver smal og ujevn. Jeg tror, vi har gaaet feil under denne fortællingen.“

„Kjære Trien, du maa give agt paa veien; for jeg merker, jeg bliver saa træt i knærne; jeg tror knapt, jeg aarker at gaa ti timer idag.“

„Vær bare rolig, Jan!“ svarede hun, idet hun gik langsommere. „Paa en slet hede som denne finder man sig nok tilrette. Jeg ser derborte i det fjerne

to taarne: Moll og Baelen, som man talte til os om imorges.“

„Hvorlangt er de herfra, Trien?“

„Vel halvanden time. Kan du gaa saa langt idag, tror du?“

„Ja, hvis vi nu og da sætter os og hviler.“

„Ja, du maa endelig sige mig til, naar du er træt. Nu skal vi tie stille, ellers bliver du for træt.“

(Fortsættes.)

Indenlandske efterretninger.

Til aldershjem for trængende handelsmænd har enkefru Tanager skjænket en til 52,000 kr. vurderet eiendom i Bergen.

Den danske forening her afholdt forrige fredag en fest for ca. 160 fattige norske børn. Der var bespisning, oplæsning, juletræ og uddeling af nyttige gaver foruden af godter.

Beskeden bjergeløn. Dampskibet Trafalgars akse var brukken i en afstand fra vestkysten. I en robaad kom styrmanden ind for at hente hjælp. Bugserbaaden „Bergen“ gik da ud for at hente damperen og forlangte siden 36,000 kr. for uleiligheden. Intet under, at Trafalgars kaptein vil lade det komme an paa retskjendelse.

Fra Tromsø klages over, at raaheden tager ustraffet overhaand med overfald, slagsmaal og alskens ordner.

Influenzaen er i tilbagegang i hovedstaden, men huserer kraftig udover landet. Kun ganske undtagelsesvis er den ondartet.

Udenlandske efterretninger.

Til fyrsterkebiskop af Wien er udnævnt feltbiskop Gruscha, der allerede inden Ganglbauer blev udnævnt, afslog denne post. Han er 70 aar gammel og en i høi grad fremragende mand. Svendeforeningerne i Østerige har i ham havt en klog fader og kraftig leder.

Om oprettelse af en **katholsk bank** under pavens protektorat til sikrelse af kirkens penge har de her-værende blade gjentagende vidst at berette. Vi betegnede meddelelsen paa forhaand som utrolig, og nu kommer de samme aviser selv med følgende dementi: „Nylig meddeltes det, at der i Newyork skulde grundes en stor katholsk bank med en kapital af 100 millioner dollars, og at den katholske kirkes penge i Amerika skulde deponeres i denne bank. En vis oberst Leybourn skulde udføre planen, og det tilføiedes, at da paven ikke ret havde tillid til de europæiske pengeforhold, havde han valgt Amerika for der at anbringe sine penge. Bankens direktører var, hed det, lutter rige italienere. Nu er erkebiskop Corrigan i Newyork rykket frem med en erklæring om, at hele historien er svindel fra begyndelse til ende. Svindleren Leybourn havde budt erkebiskoppen 1000 aktier i banken paa 100 dollars hver paa den betingelse, at han skulde anbefale sagen og fremme den. Han blev imidlertid afvist, og de oplysninger, man indhentede i Rom, viste, at det hele var et grovt bedrageri af oberst Leybourn, der ogsaa allerede i Italien havde begaaet forskellige bedragerier,

ved hvilke bl. a. sekretæren ved Index-kongregationen var bleven bedraget for 50,000 fr.“

Ved en **aarsforsamling** af venner af „Frères de la Doctrine chrétienne“ blev det fastslaaet, at trods den franske regjerings modstand tiltager aar for aar antallet af lærere og elever ved de kristne skoler, og at en ny kristen skole straks oprettes ved frivillige bidrag overalt, hvor regjeringen beslaglægger den bestaaende folkeskole.

En **orkan** har den 17de f. m. anrettet megen skade paa Færøerne med deres torvtækte huse. — I Nordamerika er masser af kvæg bukkede under i en sne-storm den 22de ds.

39 lutherske prester er udviste af Lifland. Saa faar da ogsaa ikke-katholiker engang for alvor føle den russiske kjærlighed.

En nybygget **presbyterianer-kirke** i Brooklyn styrtede nylig sammen under en orkan, faldt over paa et nabohus og begravede dets beboere, af hvilke et par blev slaaede ihjel.

En **stor tørke** har i Transvaal (Sydøstafrika) fremkaldt skrækkelig nød.

Striken blandt Syd-Londons gasverksarbeidere vedvarer. Paa en forsamling beklagede de strikende sig over, at politiet tager dem under sin beskyttelse, som ikke vil nedlægge arbeidet („Skruebrækkerne“), og forhindrer de strikende fra at „paavirke“ dem. Det er den gamle historie: man brøler mod undertrykkelse, og saa undertrykker man selv, hvor det er til ens egen fordel, og bliver vred, saasnt man hindres i at undertrykke.

En **jernbane** for transport af skibe agtes anlagt mellem Fundy- og St. Lawrencebugten; den bliver 17 engelske (4¼ geogr.) mil lang. Ved hydrauliske maskiner skal skibe paa indtil 1000 tons (20,300 centner) dødvægt løftes ud af vandet og op paa vognene og siden atter sættes i vandet. Over halvøen ved Tehuantepec i Mexiko agtes anlagt en lignende bane paa 32 geogr. mil, ad hvilken skibe til 4 å 5000 tons skal kunne befordres.

To tog er **stødt sammen** ved Cincinnati; 6 personer dræbtes, og mange saaredes.

Paa den internationale **søkongres** er det vedtaget, at dampere — ogsaa ocean-hastverksdamperne — under taage og alslags tykke skal gaa med mindsket fart.

For et **underslæb** paa mindst 100,000 francs er „Antwerpens centralbank“ bleven offer.

Den **portugisiske kyst** er fortiden gjenstand for betydelige havoversvømmelser, idet, som man mener, en arm af Golf-strømmen gaar ind imod den.

4 brødre, englændere, har i disse dage taget livet af sig efter ved spillehelvedet i Monaco at have tabt alt, hvad de eiede.

Dr. phil. Forsmann, medlem af det svenske første kammer, har skudt sig, 48 aar gl.

I en **kulmine** i Drocourt kom ved nedfiring af 27 arbejdere bremseapparatet i uorden. 4 dræbtes paa stedet, og 15 blev haardt saarede.

Et **tyveri** paa henved 100,000 mark er begaaet i Küstrins posthus.